

15 DECEMBRIU 1869.

ALBINA PINDULUI

LITERE, ȘTIINTE ȘI ARTE

BIROUL GAZETEI :

în București, Pasagiul
Român, despre Grădi-
na Stavri. — Ese de
doă ori pe luna. — A-
bonarea se face pe un
an întreg.

PREȚUL PE UN AN :

pentru capitală este 20
lei noi ; pentru județe,
22 lei noi ; pentru stră-
inătate 12 fiorini. —
Scrisorile nefrancate
nu se primesc.

S U M A R

Cântarea Cântărilor, pastorală biblică
tradusă de Gr. H. Grădeanu.

Dina Carpaților, baladă de Gr. H.
Grădeanu.

Cântec de lăgăna de Gr. H. Grădeanu.

Ciclopul, idilă de Teocrit.

Notă asupra lui Teocrit.

Viața lui George Lazăr din Aron Pum-
nul.

Decadența Românilor din mărirea stră-

bunilor și începerea renălțării lor,
discurs de George Lazăr

Reminiscențe de Henri Heine, traduse
de G. Ionescu M.

Vintul reu de Gr. H. Grădeanu.

Revenirea, baladă de Gr. H. Grădeanu.

Dicționar grotesc de V. Alesandri.

Prisionierul, baladă de Gr. H. Gră-
deanu.

Salba, strofe de Gr. H. Grădeanu.

BUCUREȘTI. — TIPOGRAFIA LUÇĂTORILOR ASOCIAȚI, PASAGIUL ROMÂN.

ALBINA PINDULUI

REDACTOR *A. H. GRANDEA*

CANTECUL CANTECELOR

SALOMON

Pe cavala mea, când este înhamată la carele ce mi trimite Faraon, te compar, o amica mea. Obraji tei sunt ornați cu șire de mărgăritar, gâtul tei cu șire de coraliu. Îți vom face salbă de aur cu stele de argint.

TABLOUL I

(Scena reprezentată pe Salomon în mijlocul sarafului său)

SCENA I

O FEMEE DIN HAREM

Să me sărute cu sărutarea gurei se!...

CORUL FEMEILOR

Desmerdările te sunt mai dulci de cât vinul, când ele se amestec cu odorea suavelor tale profumuri; numele tei este un olină răspândit; pentru aceea fecițorele te iubesc.

SULAMITA (*mănată cu forța, adresându-se unui amic absente*)

Tărase-me după tine; să fugim amândoi. Regele m'a introdus în haremul său.

FEMEILE HAREMULUI (*către Salomon*)

Numai pentru tinerăpirlile și bucuriile noastre. Mai mult prețuiesc mângăerile te de cât vinul! Cât de drept este a te Iubi!

SULAMITA

Sint négră, dar sint frumoasă, fecițore ale Ierusalimului, ca tindele din Cedar, ca pavilónele lui Salomon. Nu me desprețuieți pentru că sint puțin négră: sórele m'a ars. Fecițori mamei mele me luase în ură; me puse la câmp pentru a pădi viea.

SCENA II

SULAMITA (*visând*)

Spune mi, tu pe care inima mea iubesc, unde mănă oile te, unde le repaunți la meul țilei, pentru ca să nu rătăcesc ca o perdută în gîrul turmelor amicilor tei!

O FEMEE DIN HAREM

Dacă ești atât de simplă, o cea mai frumoasă din femeii, du-te dar în urma turmei te și îți pasce caprele lângă colibele păstorilor.

SCENA III

SULAMITA (*singură*)

Pe când regele este la divan, nardul care me profumă m'a făcut să simț odorul. Amantul meu pentru mine este un buchet de miră; el se va repașa peșinul meu. El este pentru mine un ciorchine de trofan din viile dela Engadi.

SALOMON (*intră*)

Da, tu ești frumoasă, amica mea! da, tu ești frumoasă! Ochi tei sunt ochi de columbă.

SULAMITA (*adresându-se amicului seu absente*)

Da, tu ești frumos, prea iubitul meu! da, tu ești încântător! Patul nostru este un pat de verduță.

SALOMON

Grințile palatului nostru sunt de cedru, muri coperiți de cipru.

SULAMITA (*cântând*)

Ei sint crinul din Saron,
Sint a văilor narcisă,
Mândrul rege Salomon
El aci me ține 'nchiaș.

PĂSTORUL (*intrând răpede*)

Ca un crin în mijlocul spinilor, așa este amica mea între fecițore.

SULAMITA

Ca un măr între arbori pădurei, așa este amicul meu între fecițori. Mult timp am dorit să me așed la umbra sa, fructul se este dulce pentru gura mea (*amândoi amaniți se reunesc*). El m'a introdus în celar; stindardul ce înalță asupra mea, este amorul. (*Către cor*) Susți-

neți-me cu strugure, întăriți-me cu fructe, căci
mă topec de amor.... Măna lui stângă susține ca-
pul meu, și dreapta lui me ține îmbrățișată.

PĂSTORUL (căt're cor)

Ve jur, feci'ore ale Ierusalimului, pe gazele
și căpri'orele câmpilor, nu turburați somnul a-
mantei mele, lăsați-o să dormă cât va voi.

TABLOUL II

SCENA I

SULAMITA (singură și ca visând)

Este vocea amantului meu! Iecă'l că vine
săltând din munți, sărind peste coline. Doritul
meu este asemenea căpriorului său faonului ciu-
telor. Iecă'l ajuns în dosul murului, se uită pe
ferestră, spionează prin zăbrele. El îmi dice :
« Scôlă-te, amica mea, frumoșa mea, și vin.
Acum iarna s'a finit; ploile au încetat, au pe-
rit. Florile au început să crească din pământ;
timpul cântecelor se apropie. Vocea turturelei
s'a audit în câmpiile noastre; muguri fragiți ai
smochinului au început să se roșiase; vita în-
florită esală profumul seu. Scôlă-te, amica mea,
frumoșa mea, și vin. Columba mea, încubată
în scobitura petrei, ascunsă în virful stâncei,
arată mi obraji ței, fă-me să aud vocea ta; căci
vocea ta este dulce și obraji ței încântători. »

(Ea cântă)

Prindeți-ne vulpile,
Vulpile micuțele,
Căc'i ne strică viile,
Viile și florile.

Iubitul meu este al meu și eu sînt a lui.....
a Iubitului meu care pasce turma între crini...
In ora când căldura scade și când umbrele se
înclin, revin-o, și fii asemenea, doritul meu, cu
căpriorul său faonul ciutelor pe munți ripoși.

SCENA II

SULAMITA

În culcușul meu, noptea, am căutat pe acela
ce inima mea iubesce; l-am căutat și nu l-am
afiat.... « Să me scol, mi-am dis, să fac giurul
cetăței, să strebat pîetele, căutând pe acela ce
inima mea iubesce. » L-am căutat și nu l-am
afiat... Guardji cari fac rondul în cetate. m'au
întilnit : « Ați vețut, le-am dis, pe acela ce i-
nima mea iubesce? » Abia fii trecusem, și am
afiat pe acela ce inima mea iubesce; l-am a-
pucat, și nu l-am lăsat pină ce l-am introdus

in casa mamei mele, in casa aceleia ce mi-
dat lumina.

(Amândoi amanți se reunesc; păstorela le-
șind in brațele amantului său.)

PĂSTORUL (căt're cor)

conjur, fice ale Ierusalimului, pe gazele
și căpri'orele câmpilor, nu turburați somnul a-
mantei mele, lăsați-o să dormă cât va voi.

TABLOUL III

(Scena este în stradele Ierusalimului)

SCENA I

CORUL DE BĂRBAȚI (compus de locuitori din
Ierusalim. Cortegiul lui Salomon începe
să se arate în depărtare)

Ce este aceea ce se ridică din desert ca o co-
lonă de fum, esalând odorea smirnei, tămăei și
a tutulor pulberilor profumătoare.

(Cortegiul trece)

ÂNTEIL BURGES

Iecă uranistul lui Salomon. Șei deci bravi
și înconjur, din bravi lui Israel; toți port spada
și sunt esercitați la luptă; fie-care ține spada
la cōpsă, pentru a depărta spaîmele nopței.

AL DOILEA BURGES

Regele Salomon 'și-a făcut un pățul din lem-
nul Libanului. Colónele îi sunt de argint; căpă-
teile, de aur; scaunul, de purpură. In centru,
strălucese o frumoșă alasă dintre feci'orele Ie-
rusalimului.

CORUL DE BĂRBAȚI (catre femeile ascunse în
case)

Eșiți și vedeți, fice ale Sionului, pe regele
Salomon cu coróna cu care l-a incorunat mama
sa în ziua nunței seale, în ziua bucuriei inimei
seale.

SCENA II

(Scena se petrece în Harem)

SALOMON

Da, tu esci frumoșă, amica mea! da, tu esci
frumoșă! Ochi ței sunt ochi columbei sub cu-
tele velului țeu. Părul țeu ca o turmă de capre
suspendate pe cōstele Galaadului. Dinți ței ca
o turmă de oi durduli cari es din baie; fie-care
din ele are doi gemeni, nici una nu este stéră.
Budele tele, ca purpura, și gura ta, încântătoare.
Obraji ței ca o jumetate de grenadă, sub cutele

velului teŭ. Gătuŭl teŭ ca un turn de ivor. Sini teŭ sunt ca doi gemeni de gazelă, cari pase în mijlocul crinilor. Când ziua se va răcori și umbrele se vor înclina, voiŭ pleca spre muntele de smirna, spre colina de tămăe.

SCENA III

SALOMON

Esci totă frumoasă, amica mea. nici o pată nu este în tine.

PĂSTORUL (din afara de saraiu)

La mine, la mine, fidanța mea. Vin-o la mine din Liban; veŭi-me din vârful Amanei, din vârful Sanirului și Hermonului, din fundul pescerei leilor, din vârful munților unde locuiesc leopardji. (1)

„Ea îl vede”

„Mi ai redat inima, fidanța mea soră, mi ai redat inima prin lumina ochilor tei, prin coșitele cari plutesc pe grumajul teŭ. Cât de încântător este amorul teŭ, fidanța mea soră! Cât de dulci sunt desmerdările te! Ele prețuiesc mai mult de cât vinul, și odorea profumurilor te prețuiesc mai mult de cât toate balsamele. Buŭele te distil miera, fidanța mea; odorea vestmintelor te ca odorea Libanului. Fidanța mea este un crâng urde grenadul se amestecă cu cele mai frumoșe pome, trofanul cu nardul, nardul, șofranul, scorțișoara, cinamul cu toate felurile de arbori odoriferi, smirna și aloisul cu toate plantele îmbalsamitoare; o fontăna din grădina, o sorginte de apă vie, un pârâș care curge din Liban. Ridicați-ve, acilone: veniți, vijalii; suflați peste grădina mea, pentru ca profumurile ei să se răspândiască.

SULAMITA

Să intre iubitul meŭ în grădina sa și să mănecă din frumoșele ei pome.

„Ea îi da o sărutare”

PĂSTORUL

Am intrat în grădina, fidanța mea. Am cules smirna și miera mea; am mâncat saharul și miera mea; am beut vinul și laptele meŭ. (Către cor). Măncați, camaraji; beți, îmbetați-ve, amici mei.

(1) Prin aceste imagine, păstorul înțelege înălțimile palatului și pericolele de cari este amenințată inocența amicei seŭ.

TABLOUL IV

SGENĂ UNICĂ

SULAMITA (singură)

Dorm, dar inima mea vegheză... Aud vocea iubitului meŭ! El bate: « Deschide-mă, dice el, sora mea, amica mea, columba mea; căci capul meŭ este plin de roș, bucelele părului meŭ sunt udate de umezala nopței. » — « Am scos tunica; cum vrei să o mai pun? 'Mi-am spălat picioarele; cum să le pătez? » — Atunci amantul meŭ a întins mâna prin ferăstră, și sinul meŭ s'a înfiorat. Me scol pentru ca să deschid amantul meŭ; mâna mea s'a umplut de smirna ce era pe mânerul zăvorului, din degetele mele a început să se strecoare smirna topită. (1) Am deschis iubitului meŭ; dar iubitul meŭ perise, fugise. Sunetul voci seŭle m'a făcut să mi perd mintea: es, îl caut și nu l'afli; îl chiam, el nu mi răspunde. Guardați cari fac zvonul în cetate, m'aŭ întâlnit, m'aŭ lovit; guardați murului mi-aŭ luat nantia, (Către corul femeilor). Ve rog, fice ale Ierusalimului, dacă veți afla pe amantul meŭ, spuneți-i că me toposesc de amor.

CORUL FEMEILOR

Ce înțeaite are amantul teŭ, o cea mai frumoasă din femei; ce înțeaite are el, pentru ca să ne imploră ast-fel?

SULAMITA

Amantul meŭ are fața albă și rumenă; se distinge într'o mie. Capul lui este de aur pur; bucelele părului seŭ sunt mlădișe ca palmirele și negre ca corbul. Ochi lui sunt de columbe pe pârâiele curgătoare, de columbe cari se scald în lapte, șezând pe buŭele unui vas plin. Obraji lui sunt ca un covor de balsam, ca o pașiște de flori aromate; buŭele lui sunt erini, smirna curge din ele. Mănele lui sunt inele de aur instelate cu petre dela Tars; cōpșele lui sunt o minune de ivor, acoperite cu safir; picioarele lui sunt colone de marmură albă pe base de aur; aspectul lui este acela al Libanului; frumos ca cedri. Din palatul lui se răspândă dulcēța, din totă ființa lui, farmecul. Așa este doritul meŭ, așa este amicul meŭ, fice ale Ierusalimului.

CORUL

În cotro s'a dus amantul teŭ, o cea mai frumoasă din femei? În cotro a plecat, pentru ca să l căutăm cu tine?

„Amândoi amanți se reaflu.”

(1) Se înțelege că păstorul a răspuns Sulamitei prin o glumă.

SULAMITA

Amantul meu a descins în grădina lui; a venit la covorul de balsam, ca să și pască turma în grădini și să culegă crini. Sint a iubitului meu, și iubitul meu este al meu.... Iubitul meu care și pasce turma în mijlocul crinilor.

TABLOUL V

(Scena se petrece în Harem)

SCENA I

SALOMON

Tu ești frumoasă, amica mea, ca Tersa, răpitore ca Ierusalimul, dar teribilă ca o armată în bătăle. întorče ochi tei dela mine, căci ei me turbur. Buclele părului tei ca o turmă de căprioare acățate pe còstele Galaadului. Dinți tei ca o turmă de oi cari es din baie; fie-care cu câte doi gemeni, nici una stèrpă. Obraji tei ca două jumetăi de grenadă, sub cutele velului tei.

PASTORUL (din afara)

Sunt șei-deci regine, opt-deci concubine, și fete fără numer. Dar unica, este columba mea, unica mamei se, preferata aceleia care i-a dat lumina. Feciòrele au vedut-o și au proclamat-o fericită; reginele și concubinele au vedut-o și au lăudat-o.

SCENA II

CORUL

Cine este aceea a cărei vedere este ca aurora, frumoasă ca luna, pură ca sòrele, dar teribilă ca o arinată în bătăle?

SULAMITA (*La o parte și întorcènd spatele catre femeile haremului*)

Descinsesem în livadiade nucii, ca să ved Ierba din vale, ca să ved viea dacă a crescut, dacă grenadii au înflorit. Nemintòsă! Iecă cum capriciul m'a aruncat în carele cortegiului prințiar.

FEMEILE

De grație, de grație, Sulamita, de grație, întorče-te, pentru ca să te vedem.

O DANȚATÒRE DIN HAREM

Cum? Se uit la Sulamita când se jòcă un danț dela Mahanaim?

(*Ea jòcă*)

SALOMON

Cât de frumoșe sunt picioarele tele în sandali, o fică de prinț! Indoitura còpselor tele ca o salbă, operă a unei mâni abile. Sinul tei ca o cupă rotundă, plină de vinul aromat; corpul tei ca o bucată de caș inconjurat de crini.

Sini tei ca doi gemeni de gazelă. Gâtul tei ca un turn de ivoar; ochi tei ca două pescine din Hesebon. Capul tei sémănă cu Carmelul, părul tei ca firele de purpură; un rege este lântuit cu buclele lor. Cât ești de frumoșă, cât ești de încântătoare, amorul meu, în orele voluptăței! Talia ta asemenea ca palmirul, sini tei ca ciorchinele lui. Sini tei fie pentru mine ciorchini de viță; suflarea ta, odòrea mărului; gura ta, un vin escis, care curge dulce și umeșce bucele amantului răpit!

SULAMITA (*istaruind în izolarea ei*)

Sint a iubitului meu, și el asemenea; pentru mine el suspină.

SCENA III

SULAMITA (*alergând către amantul seu*)

Vin-o, iubitul meu; să eșim în câmpii, să mergem la sat. Să ne sculăm de timpuriu pentru a ne duce la vie; să vedem dacă resadele au prins, dacă muguri s'au deschis, dacă grenadii au înflorit. Acolo, își voiți da desmerdările mele. Mărul amorului esală parfumul se; la pòrta noastră cad cele mai frumoșe fructe; noă și vechi, le-am conservat pentru tine, iubitul meu. Oh! de ce nu ești tu fratele meu! De ce n'ai supt sinul mamei mele, pentru ca să 'mi fie permis, când te întilnesc afară, a te îmbrățișa fără să me insulte! Voiesc a te conduce, a te introduce în casa mamei mele; acolo, tu me vei înveța tot, și te voi face să bei vinul aromat, mustul grenadelor mele.

(*Ea leșină și dice încet*)

Mâna lui stângă susține capul meu, și drepta lui me ține îmbrățișată.

PASTORUL (din afară)

Ve rog, fice ale Ierusalimului, nu turburați somnul iubitei mele, lăsați-o să dòrmă cât va voi.

SCENA IV

(După ce au călătorit din Ierusalim la sat)

CORUL (*la vederea Sulamitei pe care o duce adormita amantului seu*)

Cine este aceea care se înalță dii desert, înclinată pe amantul se?

PASTORUL *(depune amanta lui sub marul
casei părintesci și o desceaptă)*

Te descept sub măr. *(Arătându'i casa)*
Iecă locul unde mama ta 'ți-a dat lumina, unde
mama ta te-a născut.

SULAMITA

Ține-me acum ca un sigil pe inima ta, ca
un inel pe brațul teū ; căci amorul este tare ca
mórtea ; pasia este inflexibilă ca infernul. Tor-
tele ei sunt torțe de flacări, săgeți din focul lui
Iehova.

INTELEPTUL *(apărând pentru a trage con-
cluzie din poema)*

Tóte apele mării n'ar putea să stingă amo-
rul ; fluviile n'ar putea să l' inăbușiască. Când
un om voiesce să cumpere amorul cu prețul a-
vuțiilor seale, el nu culege de cât amezială.

EPILOG

*(Scena se petrece la Sulem într'un pavilion din fundul
grădinei)*

UNUL DIN FRAȚI SULAMITEI *(Frați nu scriu
ancă rapirea și întorțerea ei)*

Avem o mică sóră, care încă n'are mamele.
Ce să facem noi surorei nóstre, în dia când o
vor căuta ?

UN ALT FRATE

Dacă este un mur, să l' facem streșini de ar-
gint ; dacă este o pórță, să l' facem împletituri
de cedru. (1)

SULAMITA *(venind rapide)*

Am fost un mur, sini meiă au fost turnuri ;
Iecă cum am obținut ca să me lase 'n pace.

PASTORUL *(la piciorul pavilionului unde aș-
tăpta cu paranimfi sei)*

Frumóso care locuiesci în această grădină, soți
s'ău strâns și ascult ; fă-me să aud vocea ta.

SULAMITA

Fugi, iubitul meū, fugi asemenea ca căpri-
orul saū faonul cfutelor din munți profumați.

(1) El esprimă în termenul aceluși intenția d'a vinde
pe sora lor la un harem.

DINA CARPAȚILOR

Lingă Istrul ce suspină,
Lingă culmea Carpatină,
Fost-ai, mare frățiere.
Ca să veți lucid la sóre,
Țină albă, grățiosă,
Cu coroasă luminoasă ?
Când zefrul lin adie
Dintr'a Ceralui câmpie,
Din coșița l' aurită
Cu florl roșii împletită.
Cado pulbera de aur
Pe al sinului tesaur.
Acera cea glorioasă
Stă sub mână l' mângăioasă,
Și tăcută, gânditoare,
Riu versând de lacrimiore,
Tot privesc în departe
Spre-a lui Romulu cetate ! . .
Dar de ce amar suspină
Lingă culmea Carpatină,
Când d'o rară frumusețe.
D'o senioasă tinerete,
Printre florile divine
Strălucesc pe ruine ?
Și ca ce să fie ore
Cele umbre sburătoare ?
Ei vor fluturi ce sorbe
Dupe rose, crine albe,
În lumina dimineței,
Răcorosul plâna al noței ?
Nu, sunt fi-acestei ține !
Nu l' sorb lacrimile lene,
N'o întrebă de ce plânge,
Dar ei sorb anticu l' sânge,
Toți cu gurile 'ncețate
Ca strigoi 'n meș de nopte.
Iecă ea de ce suspină
Lingă culmea Carpatină,
Și tot cată gânditoare,
Când la triste suriore,
Când la Tibrul înspumat,
Și suspină necurmat !

CANTEC DE LEAGAN

FRUNCULUI DIMITRIE ZANE

Tu, al inimłorei mele
De iubire scump odor.
Lângă sinul mamei tele.
Nani, nani, pușor.

Tu, ce esci a mea viață,
Frumușei l' ochișorl
Îi include cu dulceță
Și dormi dulce pin' la țiorl.

Frémătul de frunze tace,
Căci aude cântul meu ;
Dragul mamei, dormi în pace,
Ei veghiez la capul tău.

Acum timpul pentru tine
Curge, curge, liniștit ;
Dragul mamei, cel ce vine
Nu știu cum o fi ursit.

Gânduri, grijii ostenitoare
Când te vor înconjura,
Oh ! atunci, scumpă fiore,
Pote n'o să dorim așa.

Ângeri din cer, ca tine
Răpitori, suavi și blânzi !
Dulce sbor pe lângă mine
Și tu dulce le surzi !

Maî târziu veni-vor încă,
Dar s'aline vre un dor,
Vre o întristare-adăncă.
Nani, Nani, pușor !

Masă 'ntinsă și 'ucăreată
Am gătit pentru-ursitori !
La o mamă îngrijată
Ce vor spune ele 'n dor ?

Noptea lină se coboară.
Dar ești lângă tine seș,
La suflarea ta ușoră
Tresărită ești veghiez.

Fie noptea 'naintată
Când e lumea un pustiu,
Dorul mamei nici o dată
Nu adorme, ci e viu,
Nani, nani, pușor !

Gr. H. Grandea.

CICLOPUL.

După mine, Nicia, nu este alt remediu, fie pubere, fie unsore, nu este alt remediu contra amorului de cât Musele Pieride. Remediu acesta, ce-va care alină și desfată, este în puterea omenilor; dar nu este facil a-l afla. Tu trebuie să-l cunoști, tu care ești medic și favoritul celor noă Muse.

Tot prin acest remediu, Ciclopul născut pe țermii nostri, vechiul Polifem, a putut să sufere viața, atunci când, de tot june, cu buțele și timplele abia umbrite d'un puf ușor, iubia pe Galatea. Apoi amorul seî nu era din acelea cari

se joc cu merle, cu rosele, cu coștele părului; el iubia cu violință, cu furori adeverate, și se îngrija puțin de tot ceea ce nu era patimalui. Adesea oile lui se întorceau singure din livezi la staul, iar el, cântând pe Galatea, se consuma din revărsatul dîorilor pe țermul acoperit de plantele maritime, și resucia în dureroasa lui plagă săgiata pe care 'i o înfipesese Ciprisa. Dar el află remediul, și ședend pe o stâncă înaltă, uitaîdu-se la mare, cânta așa :

« O albă Galatee, mai albă de cât laptele oilor, mai delicată de cât mîelul, mai vie de cât căpriora, mai strălucitoare de cât strugurul, pentru ce desprețuiesci tu pe acela care te iubesce ? Tu vii pe acest țerm când somnul me înveluiesce cu aripile lui; dar când somnul me lasă, tu fugi ca oia când a vețut lupul alb. Am început să te iubesc, feciōră, din dioa când, pentru așteia oră, ai venit cu mama mea ca săculegi din munte flori de hiacintă. V'am arătat calea. De atunci te iubesc, și nu pot să inctez d'a te iubi. Dar ție puțin îți pasă, tot una îți este. Pe Jupiter ! știu, frumoasă feciōră, pentru ce fugi de mine : căci am o sprincenă desă care se întinde pe fruntea mea dela o ureche pînă la cea altă ; căci n'am de cât un ochi și un nas larg care 'mi umbresce buța. Dar așa cum sînt, pasco mie de oi, cari 'mi dau un lapte plăcut : nu 'mi lipsesc cașurile nici vara, nici toamna, nici în cea mai aspră iarnă ; tot-d'ama sidilele 'mi sunt pline. Știu să cânt din fluer mai bine de cât toți Ciclopi cari locuiesc într-această insulă, și adesea cânt farmecile tale, o dulce măr cu savōrea dulce, adesea cânt amorul meu pînă târziu noptea. Nutresc pentru tine un-spre-dece puî de căpriōră, pe cari 'i-am ornat cu sălbi, și patru puî de urs. Vin-o lângă mine, și nu vei perde nimic ; lasă marea azurie să se spargă de țerm ; noptea 'ți va fi mai fericită, când o vei trece cu mine în pesceră. Acolo se înalță dafini și cipri mici, acolo se tărasce o ederă neșă și o viță cu fructe dulci ; acolo curge o undă răcorōsă care cade din Etna stâncōsă și acoperită de zăpadă strălucitoare, și care 'mi dă o beutură plăcută. Cum poți tu să preferi în locul așestora, umida ta locuință în sinul valurilor sgomotoșe ? Dacă vești că sînt foarte pāros, am lemne de stejar în pescera mea ; un foc care nici o dată nu se stinge, veghiază la mine sub cenușă ; vin-o, și voîi suferi tot ; te voîi lăsa să 'mi arzi și sufletul și unicul ochi, care 'mi este mai scump decăt ori-ce din lume. Nefericit ce sînt ! pentru ce mama nu m'a născut pesce ? M'ași afunda spre tine, și 'ți-ași săruta mîna, dacă tu 'mi ai refusa gura. 'Ti-ași duce săd un crin alb săd un mac cu petalele roșii : nu ți le-ași duce p'amāndō de o dată, căci unul crește vara și altul primăvara. Barim

voiu înveța să inot, feciôră, venind vre un vas încârcat de străini; voiu înveța chiar acum, căci voiesc să ved ce fericiri te rețin ast-fel în fundul abisului. Pentru ce nu ești, o Galatea, și eșind, să uiți, ca mine acum, d'ate mai întôrce în locuința ta! Oh! pentru ce nu'ți vine dorința d'a pasce turmele cu mine, d'a mulge oile, d'a face cașul, tăind laptele cu presura acră! Mama este cauza nefericirii mele, și pe dinsa o acus. Ea nu'ți-a dîs nici un cuvînt în favoera mea, ea care mereu me vede lăncezînd. Îi voiu țice că me dor picîôrele și că 'mi arde capul, ca s'o fac să suferă, căci mult sint sfășiat.

O Ciclop, Ciclop! unde sbôră mintea ta? Dacă te-ai ocupa numai d'a împleti coșuri și d'a culege frunđă pentru miei tei, ai face mult mai înțelepțesca. Te bucură de bunurile ce ai; de ce să urmăresci aceea ce nu poți ajunge? Ve! afla o altă Galatee, pôte mai frumôsă de cît dinsa. Multe feciôre me îndemn să joc cu ele, și rid cu hohot cînd le ascult; sint dar și eu ce-va p'acest pămînt. >

Așa Polifem adormia amorul seû, și remediuul acesta l'a fost mai util de cît acelea pe cari le-ar fi cumparat cu aur mult.

NOTA ASUPRA LUI TEOCRIT

Teocrit ne spune, în a 22 inscripție, că s'a născut în Siracusa. El a vețut lumina la a 122 olimpiadă (290 ani înainte de Crist), în epoca victoriilor lui Agatocle asupra Cartagineșilor, cînd Roma trimisese pe Curiu contra Samniților, și cînd fiul lui Lagu, Ptolomeu Sotir, domnia încă în Egipt. Teocrit este reprezentantul cel mai ilustru al acestei perîode a căderii literaturii, care începu după môrtea lui Alesandru. Avea cam 11 ani, cînd Hieron II a fost chîlămat la tronul Siracusei, prin votul liber al concetățenilor seî. Aû imputat acestu poet că a fost cîrtesanul mercenar al regelui Siracusei și lingușitorul lui Ptolomeu, — o pată în caracterul seû. Meritul lui însă ca autor n'a fost nici o dată contestat. Ne-aû remas dela dînsul trei-șeci idile și doă-șeci și doă inscripții; 'i se mai atribuie nisce imne și elegii. El a scris în dialectul Doric și cel Ionic, dar mai mult în cel d'ântelî.

În general se crede că Teocrit n'a scris de cît pastorale: ceea ce este o eróre acreditată de Fontenelle, care durează și adî. Teocrit s'a exercitat în poesia lirică, epică și dramatică. Cuvîntul *idila* nu este sinonim cu *pastorală*, dacă ne ținem de etimologie. *Idila* nu înseamnă de cît un mic tablou într'un gen ôre-care. *Idila* dar nu trebuie să fie considerată de cît ca

o poemă mică al cărei subiect nu pôte fi decis. Acesta a și fost ideea criticilor cînd aû cules diversele opere ale lui Teocrit sub acest titlu.

GEORGE LAZAR († 1822)

Despre totala lipsă a simțului național român în România înainte de mergerea lui George Lazăr acolo, și despre renascerea naționalității române de acolo prin zelul cel curat apostolesc al acestu bărbat, ne dă prea faimosul literator român, *Ion Heliade*, următorea descripție:

«În România tot era degenerație și amorfală în ceea ce se atinge de numele *Român* și de *Patrie*, pînă ce veni repausatul întru fericire George Lazăr în țera noastră. Limba începuse a se corci și a se strica de tot; în santele bisericici preoți și cîntăreți 'și țineau drept fală a face sântul serviciu într'o limbă necunoscută de dînsi, și prin urmare schimonosită în gura lor cea nedeprișnă cu dinsa. Cîntările cele dela serviciul santei liturgii se tipărau într'un abecedar cu litere slavone în limba grecescă; preoți de prin suburbie, cum și chiar cei de prin sate, ca să imite pe cei de prin țîrg, îi audia în gîmfîndu-șe cîntînd: «agios ofteos, acsion estin os alfitos» s. c. a. Părinți se bucurau cînd audia pe fi lor țicînd «tatăl nostru și cređul» în limba grecescă. Era de jale în sânta religie a audî cine-va ruga domulască, care se țice în' audul tuturor, ce se află 'nainte Domnului, cerînd, «ca să fie voia lui, precum în cer, așa și pre pămînt;» cerînd «pănea cea spre ființă,» adică «să nu ajungă, după cum a ajuns Fiul omului (Crist) mai jos de cît ferele pădurei și păserele cerului, neavînd unde să 'și plece capul;» cerînd, «ca să le ferte greșalele întocmai dupe acea mesură, cum pot să ferte și ei greșalele celor greșiți (mare legătura! mare vorbă! mare osândă chîlămată!); cerînd, «să 'i scape de ceea ce e mai greu din tôte, de a nu fi duș în ispită.» Cătă jale, țica, era să audă poporul aceste neprețuite cuvinte dumnezeesci într'o limbă ce nu o 'ntelegea; și în timp ce bietul copil înțina aceste vorbe ceresci, și părinți lui se înțimfau de bucurie de pelticirea acestei ființe nevinovate, poporul din locașul Domnului, pôte, că își da côte și își resucia mustățile! Cătă jale era să audă cine-va simburul (simbolul) credinței, semnul după care se cunoșce creștinul în ceea ce crede, cele doă-spre-șeci încheieturi ale acelu contract sântit ce facem cu mîntuitorul Crist și cu biserica, cînd primim sântul botez, ale acelu jurămint, ca să țice așa, ce încheiem că vom pădi în cre-

dința noastră și vom crede pînă la mormînt aceste două-spre-șapte închișturi întărite cu sigiliul Spiritului sânt! Omeni viu la biserica, ca să asculte cuvîntul Domnului, și să-și aducă aminte mai des de ceea ce s'a-îi legat lui Dumnezeu, contractând cu biserica. Câtă degenerație era dar și în religie și în naționalitate, când Românul ajunsese a-și ținea drept fală, a batjocori într'atîta religia, nevrînd să înțeleagă ceea ce îl înveța ca, astupându-și urechile la glasul ei cel mîntuitor, punînd într'adins a-și vorbi într'o limbă, ce nu era a părinților sei, și pe care nu o înțelegea nici unul din Români! Când altă dată ar fi putut mai bine a se potrivea acel vers al profetului și imperatului David: « urechi a-și, și nu aud! » Tot era degenerație și amorfală! — Eșind din biserica, vedeai pe jeluitor a se sili să-și dea jalba către guvern în limba grecăscă, a se ruga de scriitor ca s'o facă « ce-va mai elenică. » Cine era boer, îl era rușine să-și dică că e român; cel cu părinți necunoscuți, dacă scia două-trei cuvinte grecesci, nu vrea mai mult să treacă de român, ci-și dică că e grec! Numele de tată și de mamă erau nume moșicesci. Pe aci era să se facă și Dumnezeu babacă al omenilor nobili! Acesta era starea Românilor în România intru aceea ce se atinge de inimă și de sufletul lui pînă către anul 1816, când a venit George Lazăr în România: tot era degenerație și amorfală!

George Lazăr s'a născut în *Avrig*, un sat în Ardeal, lângă Olt, între Sibiu și Făgăraș, pe moșia cămărală, ce o ținea atunci baronul sas de Bruceal. Fiind Lazăr luat de mic în casa acestui magnat ardelen, s'a crescut cu îngrijire de către acest nobil, care a știut în multe chipuri a-și întrebuința bine averile sele. Mai tîrziu, intrînd cu ajutorul patronului sei în universitatea dela Viena, și-a făcut cu mare spor cursul învețăturilor în restimp de două-șapte ani, avînd înlesnire a cultiva științele în mai multe specialități; s'a dat mai pe urmă cu dinadinsul spre învețătura Teologiei, fiind numit să fie unul dintre candidații de Episcop român al Ardealului pentru Biserica română drept credincioasă.

Însă episcop se alege Vasiliu Moga, iar Lazăr se sânti arhidiacon al episcopiei, și se rîndui învețător al tinerilor candidați la preoție. Dar întimplându-se ôre-carî neînțelegeri între episcop și Lazăr, acesta merse la Brașov, de unde, ca învețător al copiilor logofetesi Bărcăneșca, trecu cu această cocină în România la noi. Aici în timp de un an se ocupă cu ingineria. Prin acesta s'a făcut cunoscut Banului Constantin Bălăceuu, pe atunci logofet de țera de sus,

Acest boier avea judecată sănătoasă: era un

tip de vechiul boțerism al țerei, unul din aceia ce nu-și stricase încă moda acelu secol, adică moda d'a nu fi român. Vorbirile cele dese ale lui Lazăr despre românism ațară în Banul Bălăceuu un apărător ferbinte. Din norocire, acest boier se afla dimpreună cu ginerile sei efor al școlilor țerei, ce pe atunci tôte erau grecesci. Lazăr însuși în inima acestuia român incredințarea, că științele se pot înveța și în limba română. Eforia școlilor făcu proiect (anafora) către Domnitorul de atunci, Caragea, în care cerea să se înființeze la sântul Sava o școală română, în care să se propue științele înromănescce. Cuvintele acestea de știință în limba națională română se păru Domnitorului cu totul nou și cu neputință de a se înființa. Cu tôte acestea, pentru curiositatea lucrului, porunci a se aduna în divan spre a se chibzui, dacă limba română este în stare de a esplica, desluși și desvolta folosele științelor. La acest divan a fost chlamat Veniamin, ce atunci era în școala grecăscă dela Măgurenu șantel profesor de matematică și filosofie; dimpreună a fost chlamat și Lazăr.

În țadar se nevoia bietul român, să arate și să demostre că termeni științelor și ai matematicii sunt necunoscuți la oricare om și la ôre-carî nație, pînă ce nu cultivă științele și măestriele; în țadar spunea, că limba grecăscă a poporului diu isvorul, de unde a păstrat a-și dică *filos* (șubitor) și *sofia* (înțelepciune), de acolo pôte cu tot dreptul să-și dică și *filosofie* (șubirea înțelepciunii); asemenea și Românul de unde a păstrat *lucit*, de acolo pôte să-și dică și *perluced*, și de unde are vorba *opăcit*, pôte să-și dică și *opac*; în degert se nevoia românul Lazăr să arate, că omul în general este primitor de idei, și că ideile prin învoire sa-și imprimutare își pot căpeta un nume ôre-care și printr'insul se fac cunoscute omului, sa-și acest nume se face cunoscut prin dobîndirea ideilor ce înfățișează; în țadar, că la tôte acestea repeta din când în când profesorul grec, Veniamin, ca un oracul: *nu va fi*.

S'a fuit divanul, dar Lazăr nu s'a desperat; el a îndemnat pe Banul Bălăceuu să cêră dela guvern, ca să deschidă o școală romănescă pentru învețătura ingineriei și pentru pregătirea candidaților la preoție. Veniturile școlilor erau pe atunci o parte mică a moșiilor monastirei *Glavaciocul* și cea mai mare parte din contribuția preoților. Temeiul, cu care se cerea, ca și preoțimea să se împărțiască din folosele banilor, cu cari sprijinea ea școlele, era cam tare, și dreptatea striga pentru acei contribuțari bisericesci.

În urmă se puse la cale, ca să se înființeze o școală română în ruinele sântului Sava; se

scoseră făurările din țidire, unde se află acum *Museul național* și *Biblioteca*. Lazăr se denuie învețător de teologie și de inginerie, și începu ambele cursuri în luna lui August 1818. Avea vre-o câți-va învețăcași începători, cari se pregăteau la preoție, pe cari îi înveța catecismul și serviciul bisericesc, și alți câți-va învețăcași începători, veniți din școalele din Colția și din sântul Georgiu. Aceștia abla sciau a silabisii, și Lazăr trebuia negreșit să lésă cu ei la câmp cu masa de inginer și cu astrolabul, ca să ridice carte din triunghiuri; trebuia să le spuie, că câte trei unghiurile unui triunghi sunt de o potrivă unei jumătăți de cerc; că unghiurile alterne și improvitore la virsunt d'o potrivă. Să fi îndrăsnit numai a nu'l înveța de o dată d'alde-astea și a nu'l pune să caute cu un ochi închis prin crăpătura dioptrei, arătând că trebuiesc copii pregătiți spre acesta cu alte învețături, căci numai de cât 'l-ar fi botețat, după cum îl și botețaseră, de ciarlatan, ce nu scie să învețe ingineria. «Ingenierie vreun noi, dascăle! Să ne mesure băteți moșiile, și de inginerie apucă-te să'i înveși, că socotela înveț ei în toate băcăniile.» Să bătea Lazăr cu pumni în pept și ridica mânele la Cer strigând: «Domnie! pînă când ani blăstemului?» Aceștia erau vorbele lui în orele de măhnire.

Maî în toamnă, în acelaș an, părăsi Caragea scaunul Domniei. Veniamin, profesorul grec, se destituă prin hotărîrea guvernului timpural sau a locotinenței domnesce, pentru un cuvînt ce făcuse cu un an mai 'nainte la înmormîntarea Banului Constantin Filipescu. Clasele grecesci de filosofie și de matematică se sparseră; învețători începură a deosebi, căalta este limba elenică, și alta sunt științele, cari se pot înveța în ori-ce limbă. La Veniamin trecuseră aritmetica, o parte din geometrie și câte-va capete din filosofie. Lipsa unui profesor de a'l conduce pînă la finit cu lucrul început. curiositatea de a vedea practica la câte-va principii din matematica teoretică, ce înuseră, acea practică cu care se lupta bietul Lazăr ca să facă din nisce buchiari ingineri din cap pînă în picior de poruncială, acesta și alte împrejurări traseră în sântul Sava pe toți învețăcași din clasele d'antețu ale școlei grecesce, în capul cărora era Ion Pandeli, carea repausat la Paris, Nănesci, Cernovodeni, Oresci, Darvari, Merișeci, Ștefanopol, Tomegi, Crășnari, Mălinesci, Paladi, Măinașci, și alți, și eu în urma lor. Împlură băncile clasei de inginerie. Se bucura Lazăr când vedea pe Pandeli cu creta în mână făcînd pe tablă responsuri matematice. Tocănea creta pe tablă, mîna mergea iute, făcînd deosebite formule, dar gura se îngăna, pentru că în clipa aceea se lupta ca să și facă nisce vorbe, căte pot

veni în gura unui învețător, ce abla a început știința, și va să se respice în altă limbă, iar nu în ceea ce a învețat.

În dată începu Lazăr a traduce cursul de matematică al lui Volf și cel de filosofie al lui Kant. În timp de un an ajunseră învețători de parte. Pe moșiile Romaniei începură a flutura flamurele noilor ingineri; începură a se trage de mîna românașilor triunghiuri înțelese. Era o bucurie, să vedă cine-va copii, uni îndreptând linia cu momăi, scotînd pălăria și făcînd semn, strigînd: la dreapta! la stînga! alți îndreptînd și scuturînd lanțul, ce șerpuia prin țerbă; alți aședînd și nivelînd masa. Se trăgea linii, se făcea triunghiuri, din triunghiuri în triunghiuri se închieia planul, compasul începea a păși pa cartă și spunea stînjini dela o moșie pînă la alta; lanțul făcea încercarea, și săteni ce erau spre serviciu, începeau a și da cote și a șiopti, că dracul din sticlăța îi face să ghiciască (așa li se părea lor acul magnetic, ce li vedea jucînd). Bietul Lazăr își aprindea pipa, și, petrecîndu și mîna asupra peptului, i se inunda fața de lacrimi de bucurie. N'a trecut mult, și la moșiile de mesurătoare nu mai era trebuința de ființa de față a profesorului. Câte un învețăcaș al dooi împlinau serviciul cu cea mai mare scumpetate. Epitropi dela monastiri, Eugumeni, veniau cu mulțumire la învețăcași dela sântul Sara, ca să le scotă copie din cartele moșiilor monastiresce, pentru că acești învețăcași lucrău estin, din două cauze: întefu pentru că erau băteți, și a doa pentru că erau români; apoi, scii, lucrul românesc nu era așa scump. Me tot miram într'o zi de spiritul meu, când epitropul din Colția 'l-am făcut trei copii de carte, pentru care am putut să iaș șese ruble. Mi se părea că 'l-am încelat, mi se părea că de 'm'ar încăpea pe mână câți-va ômeni așa de simpli, cari să nu scie de câte parole pot să mergă vâpșele la o cartă, eu mi'ajși face în scurt timp un om cu capitalul meu, care să trecă și peste o sută de lei.

Învețăcași deteră probe înveredate de capacitatea și zelul profesorului seș. Eforia școalelor începu a se gîndi, ca să îmulțiască catedrele românesce, și, spre acesta, să trimiță câți-va tineri în Europa apusenă spre învețatură. Se aleseră Părintele Efrosin Poteca, Ion Pandeli, Simeon Marcovici și Constantin Moroitu. Eu, dupe cum venisem în urmă, reinăseiu și acum pe dinafară tocmai pe timpul mesei. Dar mai pe urmă se mulțumi iub rea, când aflău, că pe mine me aleseră de tare și mare profesor ajutor lui Lazăr de aritmetică și de geometrie cu plată de o sută lei pe lună și când vețuiau. că pe fiecare lună o să am câte un capital, ce 'm'î închi-

putam să mi'l fac, încelând la epitropi cu facea-rea cartelor.

Pe lângă acestea, a mai așezat Eforia două catedre în școala românească : una de limba latină și alta de cea franceză ; pentru amândouă se numi profesor Erdeli. Acesta își începu propunerile și traduse îndată în limba română pe Sgîrcitul de Moliere și pe Pompeiul de Corneliu, pentru tineri ce se întreceau să facă și el teatru românesc în timp ce greci făceau pe alor. Lazăr trecu cu filosofia la metafizică (cunoștință-mint), și fiind că avea și alt obiect, adică trigonometria, clasa de cugetămînt (logică) rămase vacantă. Ca să îndestuleze și pe alți tineri, ce erau pregătiți spre ascultarea cugetămîntului, fu însărcinat și cu cursul acesta tot Erdeli, și el începu cugetămîntul lui Condiliac.

Acesta fu o ispită a lui Lazăr, el nu putea suferi să nu vedă urmată sistemul recunoscut de el, simția și cunoștea amestecul și încălcătura ce ar fi urmat neapărat în învețetură, deci se vedea nevoit : ori să schimbe el pe Kantul său, ori Erdeli pe Condiliac, cu toate că, ce e drept, el doria ca Condiliac să rămăie jos pe lângă Kant. Lazăr cu toate că cunoștea bine limba franceză, cu toate că trăise între francezi în timpul bătăliei lui Napoleon I, pe care l' iubiă dimpreună cu francezii lui și vorbea adesea de dinși ; tot știea că filosofia franceză trebuie să rămăie pe jos înaintea celei germane, și prin urmare pe Condiliac cu toate descoperirile lui nu l' avea de ce-va lucru mare și însemnat în filosofia vîcului. Învețăcei cei noi n' au făcut trebă mare cu acel cugetămînt ; a avut însă folosele sale însemnate pentru învățăcei cei vechi, cari mergeau să asculte de curiositate, ca auditorii liberi, căci aceștia începură pe de o parte a alătura în spiritul lor aceste două sisteme, și atrage ore-cari adevăruri din alăturarea ideilor ; alergară numai decît, ca auditorii liberi, și în clasele grecești, ce se deschiseră atunci sub profesorul Vardalah. Acesta pe lângă lectură și explicarea poeziilor grecești, propunea și un curs de retorică și unoul de ideologie după Trassi.

Profesorul Iatropol încă propuse mai înainte cursul de ideologie și de matematică după Lacroa. Profesorul Canela începuse cursul de matematică al lui Francoeur, și un curs de Istoria națională ; Profesorul Genadiu pe lângă explicarea oratorilor grecești, propunea și un curs de istoria universală.

Trei filosofi se auflău în ani aceia pe catedrele Bucurescilor : Kant, Condiliac și Trassi, și trei matematici : Volf, Lacroa și Francoeur.

Clasa de retorică și de literatură avea peste cincî-șeci de elevi. Școlile cu adevărat nu erau naționale române ; însă dreapta judecată a filosofilor grecești de atunci ajunsese cosmopolită.

Filosofia înfrățise pe învețăcei grecești cu românii, perțind prin rugina pedantismului vechi, și cunoșcînd grecii folosul științelor învețate la ori-ce nație în limba ei națională. Farmecul frumuseței limbii grecești vechie și fanatismul de pin'atunci al Grecilor începu a dispărea cu încetul și a da loc adevărului filosofic. Profesori spuneau în școala publică, că învețăcei grecești trebuie să fie recunosători țerei, care cu chelțuella sa ține profesori spre cultivarea lor, și românii trebuie să fie blîndi și demni de acel simțimint, care l' mișcă a și înțocmi niște asemenea așezăminte, adică demni de simțimintul ospitalității și al generosității.

Lazăr a fost profesor în sântul Sava patru ani cu mare zel. El deregatoria sa profesională nu și-a scotit-o nici o dată ca mijloc de viațire și de chiverniseli, ci ca o chîmămare și misiie. Avea vro două-șeci de învețăcei ordinari, însă cînd ținea curs din filosofie, gemea sala de auditorii, în capul cărora era Alesandru Tel. Tota destoinicia avea acest bărbat, atât de mult făcător de bine Românilor. Pare că era într'adins preursit, ca să deschidă un drum de regeneratie. El își simția chîmămarea. Cînd se afla în școală, vorbea ca inspirat. Catedra lui semăna ca un amvon : vedea cum și se bătea inima în pept. Cu mâni pline a-runca, la ori-ce ocazie, semințele românismului și ale naționalității.

Pote cine-va să vedă energia și hotărîrea lui din cuvîntul următor, ce l'a compus la înscăunarea Mitropolitului Românesc, Dionisii. Pînă atunci stătuse pe scaunul mitropoliei, grecești. În zilele Domnitorului Suțu s'a restatornicit mitropolia românească. Pote ori-cine scoti, cît era hotărîrea acestui bărbat, cînd sub Domnia străină și sub un guvern, ca cel de atunci, a avut curagiul a rosti un ast-fel de cuvînt. Nu era așa lesne a caracteriza cine-va pe acel timp : ce va să dică fanariot ; el înă vorbind de românii în acest cuvînt, dice : « bine gătiți spre slujba vrășmașului omenirei, răpitorul casei părintești. »

Cuș putea altul mai bine sub două nazne atât de însemnătoare și de îndrăznețe să arate acel mărșevism infernal, ce a stătut biciul și ticăloșia a două nații : Românilor și Grecilor ?

Cuvîntul acesta s'a dat Părintelui David ca să l' învețe și să l' dică în adunarea boferilor la Mitropolie. Se perduse acest cuvînt, dar mulțumită Părintelui econom David, că a știut să l' păstreze.

La 1822 s'a bolnăvit Lazăr în sântul Sava, apăsăt fiind de multe mănîiri și nenorociri. A scris fraților sei la Avrig să vie să l' vedă. Aceștia sosind în Bucuresci, l' au găsit într'o căsătoră la Tîrgul d'afară, în față de unde imi am

etă casele și tipografia. 'L-au ridicat bolnav și 'l-au dus la locul nașterii sale. Acolo peste puțin 'și-a și dat obșteșcul sfințit.

Căletoarele române! când treci dela Brașov la Sibiu, în satul Avrig în mâna dreaptă d'alătura drumului este o bisericuță: acolo e mormîntul lui George Lazăr. O cruce albă de marmură este frumosul lui monument, demn de un om ce a știut răbda în viața sa. Sărută acea cruce, și vei citi pe dina următorul epitaf:

Cititorule! ce ești am fost; ce sînt vești; și gîtește-te dar!'

Frumos epitaf și frumos adevăr, demn de acela pe care omeni îl pregătind de episcop; iar Dumneșu, când toate ajunseseră degenerație și amorfă, îl hotărîse pentru regenerația Românilor.

Pe la anul 1861 se înființă în București un gimnasiu numit al lui George Lazăr, spre nemurirea numelui acestui apostol al naționalității române.)

DECADINȚA ROMÂNILOR DIN MĂRIREA STRĂBUNILOR ȘI ÎNCEPEREA RENĂȘTĂRII DE SOȘ.

(Cuvînt compus de George Lazăr, și rostit de către Părintele David, economul mitropoliei, în adunarea Boierilor la mitropolie, la ocazia înscunării Mitropolitului României, D. onisid.)

Prea Sfințite Ștafane!

Prea bine este lumii cunoscută slava și mărirea Romanilor, străbunilor noștri; apoi în căt este pentru strălucirea științelor și a măiestriilor în timpul aceloră, lasă istoriile, dar mărturisesc mărturie învederată înseși stîlpi marelui Traian din alvia Dunărei, precum și temeliile turnului Severinului, cari pînă în ziua de astăzi se află în faptă, și cari, în chip de crisove nemincinoșe, ne mărturisesc dreptul ce avem în stăpînirea pămîntului străbun, deșceptându-ne a urma și noi străbunilor noștri, ca neprecurmat să se prea mărescă seminția în vîcuri, și prea înaltului șeptu împărațesc necetat să 'l ardă focul pe jertfelnic, prefăcîndu-se slava în mîrire, iar nu în perire și stingere.

Dar ôre când s'ar ridica duhul din țerăna aceloră, și ar pirvi preste strănepoți marelui Cesar, măritului Aureliu și înaltului Traian, ôre în ziua de astăzi mai cunôșce-'l-ar? Negreșit i-ar căuta în palaturile cele mari imperațesci: și 'l-ar afla în rîduniile și bordeile cele prôste și întunecate; 'l-ar căuta în scaunul stăpînirii: și 'l-ar afla amăriți sub jugul robiei; 'l-ar căuta măriți și luminați, și cum 'l-ar afla? rupți, golți, amăriți și asemănați dobitocelor, căduți

de tot în prăpastia orbirei, bine gătiți spre slujba dușmanului omenirei, răpitorul casei părintesci!

Ajunge lacrimile patriei, ajunge jugul robiei, vreme este de când cu oftare așteptă căderea seminției cuviincioșă mîntuire: țerina străbunescă cu cuvînt pretinde acum scăpare căduților sei strănepoți, înălțându-'l brațul prea Sfinției tele însuși din sin părintesc, mijlocitor aceloră spre mîngăiere.

Acésta nu e alta de căt o pronie dumneșcă, care făcîndu-'se mal pe urmă milă și de acest nēm căduț, a rupt ani blăstemului, și prin ridicarea dreptei prea Sfinției tele va să puie acum stavilă viscolelor întunerecului.

Drept aceea obșcea cu mulțumire glășueșce: Bine-cuvîntată să 'ți fie ridicarea în scaun, ca și urmașilor spre pildă învucuf nesfîrșite bine-cuvîntată să 'ți fie cărmuirea; și păstorēșca cărjă a prea Sfinției tele înverșescă ca tolagul lui Aron, ca să fie oglindă de întelepciunea păstorēșcă nepoților și strănepoților omenirei, ca dupe sute și mi de ani să 'ți înolășcă jertfelnicul, cu cuvînt fălîndu-se și cu povestirea istoriei străbunilor din vîcurile de nainte, precum și noi înși-ne cu căldură ne aducem aminte de buni și străbuni noștri, cari au făcut când-va bine nēmului omenesc.

Leacă dar și noi, strănepoți lui Romul și umiliți și sufletesci ai prea Sfinției tele, itți bine-cuvîntăm scaunul, pe care te-a înălțat Providința celui prea Înalt, ca să ne fi părinte și povătuitor îndurat; itți bine-cuvîntăm tolagul păstoriei, noă spre întărire și spor, iar prea Sfinției tele spre vecnică laudă și mîngăiere: că nu 'ți vor fi cu noi ostenelele în ădar, pentru că științele nōstre sub cărmuirea prea Sfinției tele, vor da pricină de ajuns și piua în ădîdurile și cōrnele plugului; după mai multe sute și mi de ani vor mărturisii întelepăta păstorința a prea Sfinției tele.

Calcă, prea Sfințite! pe cărarea, care cu braț voinicesc și cu duh românesc spre mai mare mirare a nēmurilor o-ai desfundat: fără șfală întinde 'ți pasul spre descoperirea brasdei străbunesci! Aici frica n'are loc, șfala ăce mōrtă, călcată la pămînt! Providința lucrează și noi toți cu bucurie itți urmăm!

REMINISCINȚE

(HEINE)

Lasă 'n colo pîile sante,
Lasă 'n colo ipotesii
Și încere' a'mi deslega
Aste infernale cestii,

Co ades imi vin prin minte,
Insa fara-a te 'ncurca :

• De ce cel drept se tãrãsce,
Sãngerãnd și miserabil.
Sub al crucei plumb amar ;
Cãnd cel reu, ca 'nvingãtorul.
Se resfață, se mãndresce,
P'al seũ ager armãsar ?

Cui sã imputãm acestea ?
Nu e Dumneștenul nostru
Prea putintc, uriaș,
Saũ chiar el e autorul
Astel ordine prãste ?
Adever cã ar fi laș ! •

Astea's cestile sece
Ce noi repetãm intr'una.
Pina când, din loc ascuns.
Ne astupã aprig gura
C'un pumn de țerãnoã rece. —
Dar acesta'Y un respuns ?

G. Ionescu M.

VINTUL REU

In câmpia roditoare
Ce resfață cu splendorc
Sina'Y vesel și frumos
In Danubul maestos,
Se intinde o grãdinã
Și e plinã
Tot de flori ce-a semãnat,
Traian marele 'mperat.

Dar de la un timp incõce
Nici un rod in ea na cõce . . .
Florile de timpuriũ
Cad, pãmintul e pustiũ,
Și o candidã verginã
Greũ suspinã
Pe terãmul cel uscat,
Pe morãntul intristat.

Și tot strigã : «Cine scie ?
Cine pote spune mie.
De ce florile pãlesc
Și nimica na rodesc.
Cãci grãdina o sã pãrã ?»
— «Va' de țerã,
Cãci e vintul reũ amar
Ce ne bate din Fanar !»

Gr. H. Grãdeã.

REVENIREA

Veni și primã-vera. o tinerețã vie
Strãluce peste flori,
Iar linele isvõre cu murmur d'armonie
Ud câmpi rãpitori.
Pe ramura 'nverditã plãcuta flomelã
Revarsã dulce cânt,
Din salcia pletosã mãlnita turturelã
Suspina p'un morãnt.
Pe aure, pe zefiri, prin șõpte amorõse,
Sbor silã lucitori.
Resaltã iar câmpia sub stelele-argintose
De dalbele comori.
Dar unde'Y mãndrul june și mãndra lui feciorã ?
Adeea 'I-am dãrit
In verile trecute cu barea lor așorã
Pe lacul adormit.
Revine primã-vera cu flori, cu pãserile,
Cu inmul fericit ;
Dar va' ! nu mai revine precum revine ele,
Acel ce aũ murit !

Gr. H. Grãdeã.

DICTIONAR GROTESC

Neglesu.

In loc de neglijat ; prin urmare s'ar cuve n
sa se dica redes in loc de redigiat. Insa ma
bine ar fi sa se gterga asemenea barbarisme diⁿ
vocabularul pedanților atãt de bogat in barba-
risme. De vreme ce s'aũ adoptat cuvintele re-
dactor, redacție, e mult mai natural a se servi
cu termenile de redactare, a redacta, de cât cu
redigliare, a redigia. — E natural?... prin ur-
mare pedantismul va continua a dices negles și
redes.

Regresu.

In loc de regret sau regretare. Asemãnarea
de sunete a cuvintelor franceze *progres* și *re-
gres* aũ indus in erõre pe nelegiuitul pedant și
l-a fãcut sã dicsã regres precum a dics progres.
Progres insemneazã propãșire.
Regrea trebuie dar sã insemneze retro-pãșire,
pãșire inapoi, și nici de cum regretarea suflẽ-
tescã pe care pãrinți noștri o numiaũ dor sau
pãrere de reũ.

Am citit o epistolã amorosã in versuri, și
'mi-oũ aduce aminte cãt voiũ trãi de pasãgiul
urmãtor :

Credeam cã in iubire'ți eũ am fãcut progres,
Dar me'ncelãiu . . . o spun nu cu pușin regres.

Morb, morbos, morbósă, morboși!

— Noă bôlă inventată și respândită între Români de atei ce pretind a lucra la înaintarea nămului românesc. Corpul medical a declarat că acea bôlă este din aceeași categorie ca *Cholera-morbus*, ca *pedanto-morbus*, etc.

— Ce face domnișóra X?

— E morbósă!

— O! ca-aud! ângerul vieței mele e morbos

C'est à dégouter d'être malade.

Ord, Orduri.

În loc de decorații. — Așa dar persoanele cari prin serviciile lor au meritat aceste semne de distincție, port la gât sau la pept orduri! (*ordures*). Ce mai pôte astepta cine-va de la nisece pedanți cari nesciind a semăna flori, arunc *orduri* în câmpul literaturii noastre!

Resbel.

Pe timpul vitejilor noștri strămoși nu existau Minister de resbofú; astă-zi avem un Minister de resbel!

Ostași lui Ștefan și Mihaíl erau *resboinici* (veđi cronicile vechi), ostași de acum cată să fie *resbelnici* dupe botezul pedanților.

Ostași vechi se *resboian* ca nisece lei.

Ce vor face ostași noi, pedanticesce grăind?

Prin urmare bătălia de la *Resboeni* ar trebui să se numescă bătălia de la *Resbeleni*, dacă ar fi luat parte la dinsa moderni resbelnici, conduși la resbel pentru a se . . .

Proh pudor!

Popul.

Acest cuvint a fost negreșit introdus în limba română de vre un cimpoier deprins cu vocabularul păpușerilor din Tătărași. Înlocuind cu el vechiul cuvint de popor, popóre, sub falsul pretext de latinitate, ăisul cimpoier a trebuit să ridă mult de órba naivitate a contimpuranilor sei cari 'l-au imitat în tocmai ca și copii ce înveț a rosti obscenități fără a le precepe. E timp însă de a curăți câmpul literaturii noastre de asemenea plante mojeicesci, de asemenea termeni desonorați cari *imulțindu-se*, lovesc delicateta auzului și armonia graiului.

Președinte — Ședință, în loc de president — seanță.

Pentru ce președinte? pentru ca să președă

sau să președinteze o adunare? însă a președea înseamnă a ședea dinainte, iar nici de cum a presida; și a președinta nu are nici un sens;

Dumnegeu presidă la cursul planetelor.

Sórta presidă la faptele omenilor.

Presidentul presidă la lucrările Camerei.

Un demon grotesc presidă la clocirile pedanților!

Acă o dată dar pentru ce președinte, pentru ce ședință, când termeni de president și de seanță au devenit universali? Nu cum-va pentru că Românului îi place să ședă, să prea-ședă?

Întrebă ori când pe un Român ce tice? El îți va respunde: șed! adică: rămân pe loc, când alți pășesc înainte. Șed! adică medađ în dragoste și fac casă bună cu lenea!

Preșidenți parlamentelor Englese, Francese, Americane, Italiene, etc presid. Presidentul Camerei și presidentul Senatului român, sunt condamnați de pedanți a președea sau a preaședea. Trist, trist și grotesc!

Românism.

Statul român.

Monitorul român.

Diarul românul.

Pașagiul român.

Strada română.

Teatru român.

Atepeu român.

Academie română.

Camera română.

Seuatul român.

Otel român.

Cafenea română.

Croitor român.

Crișuar român.

Cașcaval român.

Domni Româneșcu.

Romanovic.

Romanoff.

Romanemberg.

Romanopulos.

etc., etc., tot român, toți români și încă și în veci români!

În preșința acestui nume de român care a ajuns a fi o mască pusă și pe instituții, și pe dughene, etc., cu o profusie ridiculă, fie-cine este în drept a se întreba dacă nu cum-va Români se tem să fie confundați cu Chinezii în țera lor?

În nici un oraș din Franța nu se găsește o stradă numită: *Rue française*.

În nici un oraș din Germania nu există o stradă cu numele de: *Deutsche Strasse*.

În București însă este *Strada română*!

Vasile Alesandri

PRISONIERUL

•Cu miros de violele,
Bosuoc și micșuncle,
Lămiță de vilcea,
Bate vint din țera mea!
Bate-ai, vintule, curat —
Să alini ai meu oftat,

Bate-al, vintule, ușor —
Să alină amaru' mi dor,
Bate-al, vintule, cu foc —
Să me muți din acest loc !

Ast-fel un semeț român
Ferecat în lanț păgân,
Dioa-noptea se bocea,
Către țără'i când privea.
De cinci ani la închisore,
Putrețesee-ascuns de soare.

«Colo unde-aceste valuri
Merg și mi se sparg de maluri,
Este, Doamnă ! țera mea,
Este inimăora mea,
Unde am părinți, surori,
Rude dragi și frațiori ;
Unde am o soțioră
Care plânge de s'omoră ;
Unde am trei flăcăiași
Ca trei tineri pălținași,
De un sémân câte trei,
Luptătorii ca nisce smei !»

Dar în temniță d'o dată
Trei ostași i se arată,
Ca pe munte trei stejari,
Fără sémân cu tătari.
Bietul prins cum îi vedea,
Sinul tare îi bătea.
El simțea un foc de dor,
Dulce și farmecător,
Către diși că'l trăgea
Și nimic nu 'nțelegea.
De o dată câte trei,
Ca trei tineri mfulgei,
Lingă el a 'ngenunchiat
Și plângând i-au curtat :

«Noi suntem feciori tei,
Noi cu sémânul de smei !
Noi, în grab ce-am auzit
Că tătari te-ai robit,
Într'un suflet am plecat
Și în oște am intrat,
În oștea dușmanilor.
În oștea tătarilor,
Urna ta ca să 'ți aflăm
Și din lanț să te scăpăm.
Dumnezeu ne-a ajutat !
Acum, tată, eaci scăpat,
Căci noi suntem pășitori
Astef negre închisori.
Bonetată, vin cu noi,
Fără grijă de navoi.

Peste marea adormită
Și cu stele înflorită,
Sböră barca ușorică,
Ca o negră rondurică,
Către Dunărea cea lată
De verși maluri sărutată.
Gr. H. Graudea

S A L B A

Din lacrimi și suspine
Ce lung am revărsat,
Iubit-o, pentru tine,
Plângend, am înșirat
Fragila dalbă
Salbă

Și cât voi fi în lume,
Arzând d'amorul tei,
Pe buze cu-al tei nume,
Voi îngira mereu
Fragila dalbă
Salbă.

Iar când a morței mână
Vă stinge vîlța mea,
Pe trista mea țerână
E'o deșira și ea,
Fragila dalbă
Salbă.

*

Nopti de iarnă, nopti geroase
Le trec singur cugetând,
Ale inimii d'ufose
Bătăi răpești ascultând.

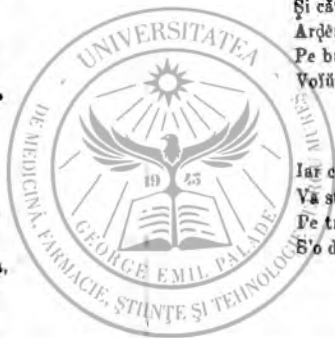
Oh ! atunci lingă mine,
Caleu dulce, dac' ai fi,
Ale tele dulci suspine
Cu ce sete le-ași sorbi !

Fruntea mea de foc incusă
P'al tei umer așa lăsa,
Iară buza mea aprinsă
Mii de sărutări 'ți-ar da.

Oh ! atunci din al meu suflet
Ași vărsa și 'n peptul tei,
Căci adesea noptea cuget
Că nici-cum n'ai suflet, de !

*

Capul tei e rupt din Sore,
În obraji 'ți se mărit
Crinul alb, candidă floare,
Și grenadul înflorit.

*
Une ori când lungă tine
Șed și caut să înec
Plănsul care tot îmi vine,
Ce idei prin cap îmi trec!

Eă în versuri 'ți-am ăis : Dee!
Lumea rea 'ți-a ăis : Demon!
Acum simț că ești femea
Dar cu ghiare de grifon.

*
Va! tu ești grifonul care
Peptul mi 'l-a sfâșiat
Cu-ascuțitele lui ghiare
Și dulci sărutări 'mi-a dat
Peptul astă-ăi îmi resonă
Surd ca un negru sicriu,
Iară buđa mea nebună
Cântă că amori 'i vid.

*
Eram strugur înainte,
Eram june copt de minte.
De când însă te-am ăărit,
Strugurul s'a stafidit
Iară mintea 'mi a perit.

*
'Mi-aă ăis des amici mel,
Când eram copil ca ei :
„Cu voința ta de fer
Și cu mândru 'ți caracter,
Vei fi Cromvel mai târăă.”
Dragă, ei mințeau . . . o sciă!

*
M'am ultat aăi în oglindă
Să veđ dacă n'am și eă
Vr'un carmen ca să aprindă
Simpatia 'n sinul teă ;
N'am veđut nimic, imi pare,
De căt pe un biet nebon
Care cred c'ar fi în stare,
Pe o vară de alun,
Să alerge după tine,
Ca un june fărmeat.
Atunci indignarea 'n mine
S'a aprins și . . . 'l-am scuipat.

*
Am fugit mereă de tine.
Ani întregi prin țeri străine
Am gemut și lacrimat,
Însă nu am alinat
Flăcărea mistuitoă.
Cum să sting un foc de sôre ?
Când credeam că am învins,
Că amorul meă n'a stins,

Oh! atunci mai cu durere
Am simțit a lui putere.

*
O Iarnă întregă, departe de tine,
Pe patul durerei amar am zăcut.
Și astă-ăi când cuget, fiorul îmi vine.
Acolo a morței figură-am veđut.

Oribilă 'i morțea ! Eă care 'nainte
Ca dulce scăpare ades o chămam,
Când 'i-m veđut fața, nu'mi cse din minte:
Sub ale ei ghiare ce mult me luptam !

Când medicul însă c'o față vofôsă,
Me strănse de mână și 'mi ăise riđend :
„Amice, curagii ! Amanta dufôsă
„Ce 'n țeră, te-ășteptă, vodea-vei curial !”
Simțit-am pe frunte că'mi trece d'o dată
O caldă-adiare din patria mea,
Si perna de lacrimi fu 'ndată scăldată.
Căci umbra ta dulce 'nainte 'mi părea.

Am plâns mult atunci! Dar plânsul acela,
Ca roa suavă ce 'nvie un erin,
Ca ploă de vară ce bea filomela,
Redăte viață în lăngedu'mi sin.
Atunci te uitasem de lungă zăcere.
Dar tot remăsese un drag suvenir
D'o albă fantasmă a cărei vedere
Ficea să'mi aline cumpitul deli.

*
Când pe patul de durere,
În Liegiu, am căđut,
Unde nici o mângăiere
Dela nimeni n'am avut, —
Iarna câmpi inelise
Cu lințolii de nea,
Fruđele se oflise,
Cerule plin de nori ărea.

Paserile intristate
La ferestră ciripeaă,
Vinturile înghăățate
Prio căminul larg mugeaă.

Dar când pentru 'ntela dată
M'am tărăt din asprul pat
Și vederea intristată
Prio ferestră-am aruncat :

Am țipat de bucurie
Căci veđut-aă ochi mei
Primăvara verđulie
Aruncând din carul ei :

Pentru câmpuri, verđi covôre,
Pentru pomi, albele flori,
Pentru paseri, caldul sôre,
Pentru mine, dulci flori!

*
Eă cănd încăldiam la sôre,
Peste noă țerî și mări,
Costelivele piclôre, —
In amor și desfătărî

Tu te legănaî ferice !
Un amic de 'mî ar fi scris
Cele ce făceaî aice,
Cu ce hohot așî fi ris !

Așî fi ris atât de tare,
In căt al fi auđit
Dia cea negră 'depărtar-
Inima că 'mî a plesnit !

*
P'o scrisôre de la tine
Plină cu cuvinte reci,
Așî fi dat ce-aveam la mine
Și toșî autori greci.

Tu 'mî ai scris, țiu bine minte,
In doi ani, doă scrisôri.
O ! ce dulci și reci cuvinte !
O ! ce șerpî ascunși in florî !

*
« Acum căletoresce
Vr'o doă septămăoi.
Dar însă îngrigesce
Pe drum să nu remăni »
Îmî ăise cu blăndețe
Un nobil creditor ;
'L-am sărutat pe fețe.
Ce suflet simțitor !

*
Dar după o cumplită și lungă maladie,
Cum tot ce ne 'ncongiură e dulce, e divin !
Ce lanț de dulei impresii e o căletorie,
Cănd sufletul resfrânge al cerului senin !

Zoologica grădină
Din Anvers am vizitat.
Și ađî inima 'mî e plină
Val ! de câte am aflat !

O panteră grațioasă.
Ce din ochi svirlea scinteî,
Cu o voce mult dulosă
'Mî-a numit rudele ei.

Oh ! căt m'am mirat de tare,
Auđind numele teă,
Acel nume pentru care
M'am dat dracului țereă.

« Ce fel ? O cunosec ? — ca 'mî ăise. —
« Este veripôra mea. »
Apoi botol ișî Intinse,
Voină a me săruta.

Am fugit, ca Iosef însă
De frumoșă Putifar,
Lăsăndu'mî mantila prinsă...
M'a durut in posanar !

Tu 'mî ai dat o sărutare
Și tot sângele 'mî-ai supt ;
Hîara fu mal cu 'ndurare,
Ea vestmintul mi 'l-a rupt.

*
Acolo din întimplare
O gazelă intilnesc ;
O admir cu inșetare.
O sărut, o gugulesc.

Ea ațintă către mine
Doi ochi negri, mari, dufoși,
Doi ochi negri dulci ca ține,
Dulci ca ochi'țî mângăioși.

Așî fi stat o ăi întrégă
Admirănd-o mult și drag,
Dac' un guard cu fața negră
N'ar fi ăis să me retrag.

M'am retras, dar din grădină
N'am egiț cum am intrat.
Sprinten, cu fruntea senină,
Ci tăcut și intrisat.

Totă noptea, suferință !
Totă noptea, verđi scinteî
Somnul n'a fost cu putință
Să inchiđă ochi mei.

Iar când ăforite mijiră,
Dulci ca risul unui ăeă,
Lacrimile 'mî isbucinără,
Îngănănd numele teă.

*
« De-ună-ăi chiar imî ăise un mare om de Stat :
« D'amor, precum se vede, eel forte turburat.
« Copile, nu mai perde a inimel putere,
« Spre a vîna femeel un ăimbet de plăcere.
« Am fost și eă ca tine, am tremurat și eă
« La pôlele Omfalei, Pe viol Dumneăeă !
« Nu a respuns nici una la dorurile mele.
« Dar câte umilințe avut-am dela ele !
« De câte ori veđut-am femeea preferănd
« Talentului, virtușel, tot ce e mal de rînd !
« Cunosoc și eă o damă, superbă și frumoșă,
« Ce merită să fie amanta ta d'ăosă :
« Ambiția ! — Iubeșce-o, e demnă d'al teă dor.
« Sacrifică ei totul : plăceri și viitor.
« Iar măne când cununa mărirei p'a ta frunte,
« Va străluci ca luna pe culmea unui munte,
« Femeile acestea ce ađî tu umilesc,
« Se vor țări 'nainte'țî, mințind că te Iubeșc ! »

Gr. H. Grandea

NOUTATI

⊕ Dela 1 ianuar 1870 va începe să apară *Liceul*. Acest diar este pentru acci tineri din județe pe cari nu i lasă împrejurările a trece învețăturele colegiale și universitare. — Prețul pe trei luni este un galben. — Abonarea este obligatorie pentru trei ani cat va ține diarul. — *Liceul* nu se va trimite de cât la abonați. — Biroul este la un loc cu al *Albinei Pindului*.

Este adeverat ca multa au încelat încrederea publicul, promițând a publica câte in *lună și stele*, dar îndata ce au strâns vre-o sumă de bani, au amanat publicația la calendele grecesci. — Dar dacă s'ar aduna toate sumele stôrse de acești speculatori, cifra ce ar resulta ar fi foarte neînsemnata pe linga aceea ce publicul datoresce bieților autori și gazetari pentru cartile și foile priimite.

Cred că împlinim o datorie de solidaritate, publicând numele câtor-va rei de plata, cu simbolul morței in cap, îndemnând pe confrăți noștri diariști sa se ferească d'a mai acredita asemenea individe cari primesc câte un an și doi publicația, iar când este la plata : *nici n'aud, nici nu ved.* — ceea ce este o hoție adevereta. Publice și cele alte administrații de gazete, numele unor asemenea ciarlatani filoliterari : pentru ca cu timpul să ajungem a cunoște totă tagma lor.

Dumnezeu să terte pe :

I. D. Sotirescu (Focșani) pentru 33 lei noi.

G. Dimitrescu (Dorohoiu) pentru 22 lei noi.

C. G. Vasilianu (Dorohoiu) pentru 22 lei noi.

etc. etc. etc. etc. etc. Luați sêma, cei cu musca pe căciulă !